NORAKSTS
Lieta Nr.142271911
1-0479-13/22

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2013.gada 14.februārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Lauma Paegļkalna,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc *A.G.*, personas kods */personas kods/*, sūdzības par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2011.gada 14.oktobra lēmumu Nr.3968 (administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr.050/PD 546007).

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 10.septembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.050/PD 546007 (turpmāk – protokols) par to, ka *A.G.* (turpmāk – sūdzības iesniedzējs) 2011.gada 10.septembrī plkst.21.08 vadīja transportlīdzekli *Subaru Forester*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Vidzemes šoseju no Rīgas puses Garkalnes virzienā un tās 13.kilometrā tika fiksēts sūdzības iesniedzēja braukšanas ātrums 124 km/h (aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 121 km/h), vietā, kur maksimāli atļautais ātrums ir 90 km/h. Ātrums fiksēts ar ātruma mērītāju „Stalker Dual" Nr.094383 un pārkāpums fiksēts arī videoierakstā.

Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības par to, ka pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 115.1.apakšpunktā noteiktās prasības.

Ceļu satiksmes noteikumu 115.1.apakšpunktā noteikts, ka ārpus apdzīvotām vietām transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt vieglajiem automobiļiem 90 km/h.

Atbildība par pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta devītajā daļā, kas noteic, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 km/h līdz 40 km/h ar vieglajiem automobiļiem uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam Ls 40 apmērā.

Transportlīdzekļa vadītājam piemērots naudas sods Ls 40 apmērā.

[2] Izskatot sūdzības iesniedzēja apstrīdēšanas iesniegumu, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks ar 2011.gada 14.oktobra lēmumu Nr.3968 (turpmāk – Lēmums) sākotnējo lēmumu (protokolu) atstājis negrozītu.

[2.1] No Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektronisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr.E0244V11 izriet, ka radars „Stalker Dual" Nr.094383 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu līdz 2012.gada 27.jūnijam.

[2.2] Noskatoties videoierakstu, tajā ir skaidri un nepārprotami redzams, ka transportlīdzeklim, kuru policijas amatpersona identificēja kā sūdzības iesniedzēja transportlīdzekli, tika fiksēts braukšanas ātrums 124 km/h. Video ieraksts veikts diennakts tumšajā laikā.

[2.3] Fiksējot pārkāpumu un sastādot protokolu, policijas darbinieki rīkojās savas kompetences ietvaros saskaņā ar likumu. Iestādes rīcībā policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi un apstākļi, kas dotu pamatu pašaubīt policijas darbinieku objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu, nav konstatēti. Turklāt nav konstatējams, ka policijas darbinieki tieši vai netieši būtu ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu sūdzības iesniedzējam kādu personīgu motīvu dēļ. Tādēļ sākotnējais lēmums (protokols) pieņemts likumīgi un pamatoti un nav neviena likumīga un objektīva pamata tā atcelšanai.

[2.4] Konkrētajā gadījumā protokolā pieļauta tāda kļūda (protokola un lēmuma sadaļā ir norādīts, ka pieņemto lēmumu var pārsūdzēt Gaujas ielā 15, Rīgā, bet nav norādīts iestādes nosaukums), kas neietekmē pārkāpuma būtību. Turklāt sūdzības iesniedzējs sākotnējo lēmumu (protokolu) ir pārsūdzējis, iesniedzot apstrīdēšanas iesniegumu augstākā iestādei. Tādejādi nav neviena objektīva un likumīga pamata protokola atcelšanai.

Fakts, ka protokolā un lēmumā netika norādīti vadītāja ienākumi mēnesī un viņa apgādībā esošas personas, nevar būt par pamatu protokola un lēmuma atcelšanai, jo nevar ietekmēt lietas būtību un piemēroto naudas sodu.

[2.5] Sūdzības iesniedzējam piemērots administratīvais sods LAPK 149.^{8}panta devītās daļas sankcijas ietvaros, kas neparedz rīcības brīvību attiecībā uz piemērojamā soda veidu un apmēru. Līdz ar to konkrētajā gadījumā nav nepieciešams izvērtēt lietderības apsvērumus un vērtēt samērīgumu, jo to jau ir izdarījis likumdevējs, izdodot konkrēta satura tiesību normu.

[3] Sūdzībā tiesai sūdzības iesniedzējs lūdz Lēmumu atcelt, norādot, ka viņš nav izdarījis administratīvo pārkāpumu. Papildus sūdzības iesniedzējs norāda, ka Lēmums ir balstīts tikai uz viena policijas darbinieka paskaidrojumiem, kurus neapstiprina citi lietā esošie pierādījumi. No radara rādītājiem un video ieraksta nav saprotams, kurā vietā fiksēts pārkāpums un kur atradās policijas darbinieku automašīna pārkāpuma fiksācijas brīdī. Nav saprotams, kādā veidā policijas darbinieki varēja fiksēt sūdzības iesniedzēja vadītā transportlīdzekļa ātrumu, atrodoties desmit metrus no ceļa, tumšā diennakts laikā, turklāt, ja gan priekšā, gan blakus ceļa joslās brauca citi transportlīdzekļi. No videoieraksta nav iespējams noteikt, kurš transportlīdzeklis ir pārkāpis ātrumu un nav saskatāmi braucošo transportlīdzekļu, ieskaitot sūdzības iesniedzēja, valsts reģistrācijas numuri.

Motīvu daļa

[4] Pārbaudījusi pārsūdzētajā Lēmuma ietvertos argumentus, tiesa atzīst, ka iestāde ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, vispusīgi novērtējusi pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus, iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas iestādes Lēmuma motivācijai.

Iestāde pārsūdzētajā Lēmumā ir vērtējusi sūdzības iesniedzēja apsvērumus un sniegusi argumentētu motivāciju, pamatojot savu viedokli, kādēļ sūdzības iesniedzēja norādītie apsvērumi ir noraidāmi. Tiesa iestādes argumentāciju atzīst par pamatotu, tādēļ atkārtoti sūdzībā tiesai, kas iepriekš pausti arī iestādē, minētos apsvērumus neanalizēs.

[5] Vienlaikus tiesa atzīst par pamatotu sniegt papildus skaidrojumu attiecībā uz sūdzības iesniedzēja norādīto par to, kā policijas amatpersona varēja noteikt, ka pārkāpumu izdarījušais ir tieši sūdzības iesniedzējs.

Braukšanas ātruma ievērošanas kontrole ar šim nolūkam paredzētajām mērierīcēm saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{4}pantu ir ekskluzīva Valsts policijas kompetence. Tādējādi braukšanas ātruma kontroles rezultāts ir uzskatāms par leģitīmu, ja kontroli ir veikusi policijas amatpersona ar braukšanas ātruma mērīšanai derīgu ierīci.

Ātrumu fiksējošās mēriekārtas funkcija ir noteikt transportlīdzekļa kustības ātrumu. Savukārt transportlīdzekli, kura ātrums tiek mērīts, vizuāli identificē policijas darbinieks, kurš veic ātruma mērījumus ar minēto mēriekārtu. Mērījumus veic policijas darbinieki, kuri ir īpaši apmācīti darboties ar mēriekārtu un spētu identificēt pārkāpuma izdarītājus.

Tiesa, noskatoties videoierakstu, nekonstatē iespējamību, ka policijas inspektors būtu fiksējis kādas citas automašīnas ātrumu. Sūdzības iesniedzējs gan sūdzībā iestādei, gan tiesai nepārprotami ir norādījis, ka viņa vadītais transportlīdzeklis brauca pa Rīgas – Pleskavas šosejas kreiso malējo ceļa joslu. Arī videoierakstā ir acīmredzams, ka ātrākais kopējā automašīnu plūsmā braucošais transportlīdzeklis pārkāpuma fiksēšanas brīdī atradās trešajā jeb kreisajā malējā joslā. Turklāt nekavējoties pēc tam, kad tika fiksēts ātrums, policijas ekipāža pārkāpumu izdarījušajam transportlīdzeklim uzsāka sekot, šo automašīnu paturot savā

redzamības zonā, līdz tas tika apturēts. Tā kā ceļu policistiem bija redzams, kurš no plūsmā braucošajiem transportlīdzekļiem pārvietojās ātrāk nekā pārējie, policisti pareizi vizuāli identificēja pārkāpumu izdarījušo personu. Savukārt sūdzības iesniedzēja norādēm par to, ka pārkāpums fiksēts diennakts tumšajā laikā un viņš apturēts tikai vēlāk, līdz ar to viņam nav saprotama pārkāpuma izdarīšanas vieta, izskatāmajā lietā nav nozīmes. Atzīstot, ka pārkāpuma fiksēšana nav iespējama diennakts tumšajā laikā, rastos absurda situācija, kas pieļautu tiesisko nihilismu, neievērojot satiksmei noteiktās prasības. Policijas amatpersonas varēja noteikt transportlīdzekli un pēc tam, kad bija to apturējuši, arī identificēt pārkāpumu izdarījušo personu. Tiesa no videoieraksta nekonstatē tādu šķēršļu esību, kas traucētu ātruma fiksēšanu vai ar protokolā fiksēto ātrumu braucošā transportlīdzekļa noteikšanu. Tādējādi izskatāmajā lietā apstāklim, ka sūdzības iesniedzēja vadītā transportlīdzekļa reģistrācijas numurs pārkāpuma fiksēšanas brīdī tieši nebija redzams, nav nozīmes, jo no lietā fiksētajām ziņām par faktiem to savstarpējā kopsakarā bija iespējams izsecināt pie atbildības saucamo personu.

[6] Ņemot vērā spriedumā minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks, savukārt sūdzības iesniedzēja sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu un 289.[18]panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2011.gada 14.oktobra lēmumu Nr.3968 (administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr.050/PD 546007), bet *A.G.*, personas kods */personas kods/*, sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no pilna nolēmuma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese *(paraksts)* L.Paegļkalna

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese L.Paegļkalna
Rīgā 2013.gada 14.februārī